

— Мога да победа всъкиго, — хвалѣлъ се той.  
Въ селото живѣела стара и много мѣдра жена. Чула думитѣ на главатаря, усмихнала се и казала:

— Ти наистина си безстрашенъ, но има единъ човѣкъ по-силенъ отъ тебе.

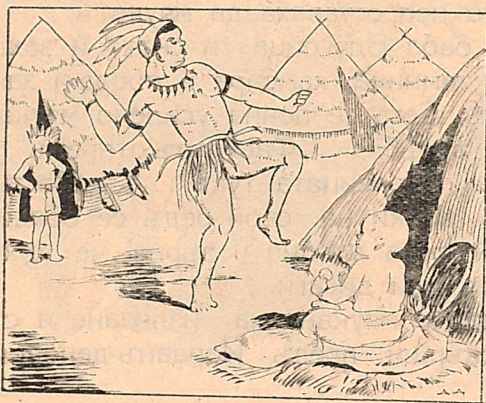
— Кой е той, бабо? — попиталъ главатарьтъ.

— Името му е Вазисъ, — отвърнала бабата.

— Где е той?

— Ето тамъ, — казала бабата, — като показала една близка колиба.

Главатарьтъ погледналъ. И кой мислите билъ Вазисъ? Малко, пълничко индийско бебе, което седѣло всрѣдъ колибата и смучело парче захаръ.



Главатарьтъ не билъ жененъ и не знаелъ какво нѣщо сж децата, но като всички суетни хора мислилъ, че знае всичко.

— Бебе, ела при мене! — казалъ той на детето, като мислилъ, че то веднага ще се подчини.

Но, бебето се усмихнало и продължило да

смучи захарьта.

Главатарьтъ останалъ изненаданъ. Нему всички се подчинявали и не можелъ да разбере, какъ това мъничко детенце не го слуша.

— Бебе, ела при менъ, — повторилъ той усмихнато.

Детето се усмихнало и засмукало по-бърже захарьта. Чудно нѣщо! Какъ всъки се подчинявалъ до сега на главатаря, а това дете не искало и да знае, кой е на среща му.

— Бебе, ела при менъ! — извикалъ много разгнѣвениятъ главатарь.

Но малкиятъ Вазисъ отворилъ уста и ревноалъ съ всяка сила. Никога главатарьтъ не билъ чувалъ такъвъ ревъ. Дори леденитѣ великани не викали така.

— Чудно! — казалъ си главатарьтъ. — Колко мъничко пѣкъ не се подчинява! Може би ще го победа съ своитѣ пѣсни. И той запѣлъ и заигралъ предъ детето.